

Sygn. akt II KO 16/22

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **J. S.**

skazanego za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.

w przedmiocie wyłączenia sędziego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 18 stycznia 2022 r.

wniosku obrońcy skazanego,

na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 i 4 k.p.k.

postanowił:

**wyłączyć sędziego Sądu Najwyższego Marka Motuka od
rozpoznania sprawy kasacyjnej o sygnaturze akt II KK 337/21.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego J. S. – adw. R. B. wystąpił, na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.k., z wnioskiem o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego Marka Motuka od rozpoznania sprawy o sygnaturze akt II KK 337/21.

Uzasadniając wniosek obrońca podniósł, że jednym z zarzutów wniesionej przez niego kasacji jest zarzut wydania wyroku przez Sąd niewłaściwie obsadzony, co stanowi bezwzględłą przyczynę odwoławczą wskazaną w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającą na udziale w wydaniu wyroku sędziego Sądu Apelacyjnego P. S.. Tenże sędzia, jako Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych, jest zarazem przeciwnikiem procesowym adw. R. B. w sprawie toczącej się przed Izbą Dyscyplinarną Sądu Najwyższego za sygn. akt I DSS 5/19, w której to sprawie

wyżej wymieniony adwokat jest obrońcą obwinionej sędzi Sądu Okręgowego w W., gdzie podnosił zarzut braku wniosku uprawnionego oskarżyciela, a nadto złożył nierozpoznany do dnia dzisiejszego wniosek o wyłączenie sędziego P. S. od udziału w czynnościach postępowania dyscyplinarnego dotyczących obwinionej sędzi, argumentując to istnieniem konkretnych okoliczności wskazujących na naruszenie standardu bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art 6 ust 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, o których mowa w uchwale połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r.

Sędzia Marek Motuk powołany został na urząd Sędziego Sądu Najwyższego postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 4 maja 2020 r. poprzedzonym uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 21 listopada 2019 r., a więc w analogicznej – co SSA P. S. – procedurze nominacyjnej, której prawidłowość kwestionuje obrońca w kasacji.

W tej sytuacji, w ocenie obrony, wypowiedanie się sędziego Marka Motuka odnośnie do podniesionego w kasacji zarzutu niewłaściwej obsady Sądu Apelacyjnego, stanowi okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności tego sędziego w sprawie o sygn. II K 337/21.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy okazał się uzasadniony.

Na wstępie rozważań odnotować należy, że aspekt karnoprocesowy niniejszej sprawy pokrywa się, co do zasady, z tym leżącym u podstaw postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2021 r., IV KO 86/21. Sąd Najwyższy orzekający w składzie niniejszym nie podziela wszystkich argumentów wyrażonych w obszernym uzasadnieniu tamtego postanowienia, w szczególności zaś dotyczących związania sędziów Sądu Najwyższego uchwałą składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I - 4110 - 1/20. Niewątpliwie jednak na aprobatę zasługują dwie zaznaczone tam kwestie. Po pierwsze – właściwość Izby Karnej Sądu Najwyższego do rozpoznania wniesionego w tej sprawie wniosku, po drugie zaś – kierunek zapadłego rozstrzygnięcia.

Także bowiem uczestnicząc w niniejszej sprawie, jako sędzia sprawozdawca, SSN Marek Motuk musiałby rozstrzygać, co do zarzutu podniesionego w kasacji obrońcy wskazującego na to, że Sąd odwoławczy – Sąd Apelacyjny w (...), który wydał zaskarżony wyrok z dnia 22 lutego 2021 r., sygn. II AKa (...), był Sądem nienależycie obsadzonym, gdyż w jego składzie zasiadał sędzia powołany przez Prezydenta RP na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej na zasadach określonych w ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw – samemu będąc powołanym do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego w analogicznej procedurze nominacyjnej, której prawidłowość jest kwestionowana przez obrońcę.

W tej sytuacji wypowiedzanie się co do tego zarzutu kasacji przez sędziego SN Marka Motuka, odnośnie do którego złożono wniosek o wyłączenie powołujący się na identyczne powody, w odbiorze zewnętrznym mogło by zostać odebrane jako postąpienie nie utrwalające obrazu sądu jako działającego w warunkach bezstronności.

Należy podkreślić, że w postępowaniu niniejszym, tj. o wyłączenie sędziego, przedmiotowo-podmiotowe ramy wniesionego wniosku nie upoważniały do badania, czy akcentowane w kasacji argumenty wynikające z uchwały połączonych izb SN z 23.01.2020 r., dotyczące sędziego P. S., mające rzutować na właściwą obsadę składu Sądu z jego udziałem, rzeczywiście dotyczyły również – pośrednio bądź bezpośrednio – sędziego Marka Motuka. W szczególności nie podlegała ocenie prawidłowość powołania tego ostatniego sędziego, jaki i SSA P. S., czy skuteczności urzędowych czynności podejmowanych przez nich, bądź z ich udziałem. Sąd Najwyższy podziela zresztą pogląd wyrażony w postanowieniu z 13.10.2021 r., II KO 30/21, z którego wynika, że sam fakt wzięcia przez sędziego udziału w procedurze prowadzonej na podstawie znowelizowanej ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, nie stanowi jeszcze powodu do uznania, że zachodzą uzasadnione wątpliwości co do jego obiektywnej i subiektywnej bezstronności w rozpoznawaniu spraw. Natomiast sam fakt, że sędzia Marek Motuk niewątpliwie musiałby, przy rozpoznawaniu wniesionej w sprawie II KK 337/21 kasacji, zająć określone stanowisko, odnoszące się zarazem do jego własnej

procedury nominacyjnej, a więc i jego własnej osoby, jest wystarczającym argumentem do uznania, że ziszcza się przesłanka określona w art. 41 § 1 k.p.k. Z tego powodu bezprzedmiotowe było odnoszenie się do akcentowanych we wniosku zależności procesowych pomiędzy obrońcą a SSA P. S. w innym postępowaniu – prowadzonym przed Izbą Dyscyplinarną Sądu Najwyższego.

Mając na uwadze powyższe, postanowiono jak w części dyspozytywnej.